

UZASADNIENIE

WYROKU W CAŁOŚCI

Decyzją z 12.01.2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ustalił z urzędu ponownie wysokość emerytury przyznanej na podstawie art. 24 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, E. T. od 8.02.2013 r. uwzględniając treść art. 194i oraz art. 194j ww. ustawy. Za okres od 8.02.2013 r. do 31.12.2013 r., od 1.02.2014 r. do 31.12.2016 r. oraz od 1.01.2018 r. do 31.01.2018 r. ZUS wypłacił wyrównanie. Podstawa obliczenia emerytury nie podlegała pomniejszeniu o kwoty pobranych wcześniejszych emerytur. Wysokość emerytury od 8.02.2013 r. wynosi 1602,89 zł. Przy ustaleniu wysokości emerytury Zakład uwzględnił wszystkie zmiany w wysokości świadczenia, jakie miały miejsce od dnia jej przyznania do dnia 31.12.2020 r., w tym zmiany wynikające z waloryzacji, jakim emerytura była objęta oraz zmiany wynikające załatwienia zgłoszonych wniosków. Wysokość emerytury o symbolu (...) od 1.0.2021 r. wynosi 2067,82 zł. Wysokość emerytury o symbolu E wynosi 2097,88 zł.

(decyzja k. 124 akt ZUS)

Wnioskodawczyni uznała powyższą decyzję za krzywdzącą i wniosła od niej odwołanie żądając jej uchylecia, a nadto wniosła o nakazanie pozwanemu ponownego przeliczenia przysługującego jej świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019 r. sygn. akt P 20/16 oraz o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości w celu przeliczenia przysługującego jej świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem w/w wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Podniosła, że w wyliczeniu świadczenia nie uwzględniono m.in. okresu zatrudnienia w 2017 r., 2018 r., 2019 r. i 2020 r.

(odwołanie k. 3-5)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(odpowiedź na odwołanie k. 6-7)

W piśmie procesowym z 22.03.2021 r. (data nadania) wnioskodawczyni poparła odwołanie oraz zawarte w nim wnioski, podnosząc, że ZUS pomijał przy ustalaniu należnego świadczenia staż pracy jaki uzyskała w latach 2015-2017, dodając, że organ rentowy jako profesjonalny organ zajmujący się ustalaniem prawa do świadczeń emerytalnych i ich wysokości powinien wziąć pod uwagę każdy możliwy sposób rozpatrzenia zgłoszonego żądania w tym także w trybie art. 114 ust.1 pkt 1 ustawy emerytalnej, a ponieważ pozwany nie ustosunkował się do żądania odwołującej w tym zakresie, dlatego zdaniem skarżącej należy potraktować odwołanie jako odwołanie nie tylko w zakresie, na który wskazuje zaskarżona w sprawie decyzja.

(pismo procesowe wnioskodawczyni k. 16 -18, koperta k. 20)

W piśmie procesowym z 21.04.2021 r. organ rentowy podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, podnosząc, że po 31.12.2017 r. odwołująca nie składała innych wniosków o przeliczenie z uwzględnieniem składek zapisanych na koncie a zgodnie z art. 108 wysokość świadczenia podlega ponownemu ustaleniu na wniosek emeryta, który podlegał ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowym po dniu, od którego przyznano emeryturę.

(pismo procesowe ZUS k. 23)

Na rozprawie w dn. 14.05.2021 r. wnioskodawczyni poparła odwołanie, oświadczając, że nie zgadza się z okresami, które wzięto pod uwagę przy wyliczeniu. Podniosła, że pominięto 2017 r. dotyczący emerytury wcześniejszej, a także wyjaśniła, że nie zgadza się z 2018 r. i 2019 r., dodatkowo wskazując, że jest także sporna kwestia urlopu wychowawczego.

Pełnomocnik ZUS wniósł natomiast o oddalenie odwołania i wskazał, że brak było podstaw do wyrównania za rok 2018 ponieważ emerytura wcześniejsza wnioskodawczyni wynosiła brutto 1834,19 zł i była korzystniejsza w 2017 r. od emerytury powszechnej, dodając, że analogiczna sytuacji jest w 2018 r., a ponadto oświadczył, że okres urlopu wychowawczego został uwzględniony.

(e-prot. z 14.05.2021 r.: 00:00:51, 00:07:26, 00:14:43)

W piśmie procesowym z 19.07.2021 r. (data nadania) wnioskodawczyni podniosła, że po 31.12.2017 r. składała wnioski z 30.01.2017 r., z 31.02.2018 r., z 7.01.2019 r. w związku z którymi ZUS wydał decyzje z 1.02.2017 r., z 28.02.2018 r., z 25.01.2019 r., wnosząc o uwzględnienie tych decyzji przy rozpoznaniu odwołania w n/n sprawie. Oświadczyła, że wątpliwości budzi poprawność wyliczeń ZUS, powołując się na decyzje z 11.02.2015 r. naliczona wysokość emerytury 1344,76 zł, z 24.02.2015 r. zawieszona emerytura w wysokości 1461,49 zł, z 11.02.2016 r. wysokość emerytury 1800,79 zł, z 12.01.2021 r. dot. wyrównania emerytury na mocy ustawy Dz.U. z 2020 r., poz. 1222 co do obliczenia wyrównania pominięto rok 2017. Dodała, że po otrzymaniu pisma z ZUS z 28.08. 2020 r. i potwierdzenia przez pracownika ZUS-u była przekonana, że przeliczenie będzie dotyczyło kolejnych lat, w których otrzymywała obniżoną emeryturę. Podtrzymała wniosek o powołanie biegłego z zakresu rachunkowości, który oprócz strony finansowej obliczy też jej staż zawodowy.

(pismo procesowe wnioskodawczyni k. 33-34, koperta k. 48)

W piśmie procesowym z 20.08.2021 r. ZUS podtrzymał zajęte stanowisko, wniósł o oddalenie wniosku o powołanie opinii biegłego z zakresu rachunkowości wskazując, że wnioskodawczyni nie sprecyzowała konkretnych zarzutów, które podważałyby poprawność spornej decyzji ZUS I Oddział w Ł. z dnia 12.01.2021r. Pozwany zaakcentował, że w odpowiedzi na odwołanie organu rentowego szczegółowo wyjaśnił dlaczego wyrównanie jest za poszczególne okresy, w których wyłącznie jedno ze świadczeń na zasadzie korzyści mogło być wypłacane, tj. albo emerytura wcześniejsza o symbolu E, albo też emerytura powszechna o symbolu (...) bez tzw. pomniejszenia. Ponadto odnosząc się do zarzutów ubezpieczonej o przeliczeniu emerytury powołał się na art. 108 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 1998 Nr 162, poz. 1118 t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 291), wywodząc, że przeliczenie w trybie art. 108 dotyczy tzw. emerytury powszechnej. Podał, że w treści decyzji z 22.01.2018 r. (I Tom k. 104 akt ZUS) wydanej po rozpatrzeniu wniosku z dnia 16.01.2018 r. wskazano, że emerytura ustalona niniejszą decyzją zostaje zawieszona ponieważ jest świadczeniem mniej korzystnym. Niniejszą decyzją w wysokości świadczenia uwzględniono składki zapisane na indywidualnym koncie do 31.12.2017 r. tj. do miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury. Ponadto w treści ww. decyzji wskazano, że w celu uwzględnienia okresu od 27.01.2017r. do 31.12.2017r. należy przedłożyć wraz z wnioskiem zaświadczenie wystawione przez zakład pracy potwierdzające to zatrudnienie z zaznaczeniem czy występował okres niezdolności do pracy, zasiłku chorobowego, urlopu bezpłatnego oraz czy zostały odprowadzone składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Wniosek w załączeniu. Z uwagi na powyższe ZUS podniósł, że należy tu rozróżnić czy przeliczenie dotyczy tzw. emerytury wcześniejszej o symbolu E w trybie art. 113, czy też emerytury powszechnej o symbolu (...) w trybie art. 108 ww. ustawy. Pozwany podkreślił, że przeliczenie w trybie art. 113 jest czym innym niż w trybie art. 108, gdyż zgodnie z art. 113 - ponowne ustalenie wysokości emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, poprzez doliczenie nieuwzględnionych dotychczas w wymiarze świadczenia okresów składkowych lub nieskładkowych, następuje na wniosek zgłoszony nie wcześniej niż po zakończeniu kwartału kalendarzowego, jeżeli emeryt lub rencista pozostaje w ubezpieczeniu, chyba że w kwartale kalendarzowym ustalo ubezpieczenie. Odwołująca natomiast przy swoim piśmie z dnia 16.07.2021 r. składa szereg decyzji, z których jedne dotyczą przeliczenia w trybie art. 113, natomiast inne decyzje dotyczą przeliczenia w trybie art. 108 co należy rozgraniczyć. Ponadto przykładowo w treści decyzji ZUS z dnia 28.02.2018r. (I Tom k. 109 akt ZUS) i wcześniejszych decyzjach ubezpieczona była pouczana, że przeliczenie emerytury w trybie art. 108 ww. ustawy następuje wyłącznie na wniosek zgłoszony nie wcześniej niż po upływie roku kalendarzowego lub po ustaniu ubezpieczeń emerytalnego i rentowych. Decyzją z dnia 22.01.2018 r. (I Tom k. 104 akt ZUS) dokonano już ww. przeliczenia w trybie art. 108, zatem nie można było tego dokonać ponownie decyzją z dnia 28.02.2018 r. (I Tom k. 109 akt ZUS) i stąd też pouczenie (I Tom k. 109 v akt ZUS), że „Pani pozostaje nadal w

ubezpieczeniu i wobec powyższego kolejny wniosek o zmianę wysokości świadczenia może zgłosić nie wcześniej niż po upływie bieżącego roku kalendarzowego tj. po dniu 31.12.2018r.” Z uwagi na powyższe ZUS wniósł jak na wstępie.

(pismo procesowe ZUS k. 51-53)

Na rozprawie z 22.10.2021 r. wnioskodawczynie poparła odwołanie, oświadczając, że w lipcu 2021 r. była w ZUS i okazało się, że nie miała doliczonego jednego kwartału w związku z tym, że nie złożyła oświadczenia o niezdolności do pracy i zostało to uzupełnione oraz podtrzymała wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Natomiast pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania i wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

(e-prot. z 22.10.2021 r.: 00:00:46, 00:00:55, 00:01:05, 00:03:01, 00:12:45, 00:12:58)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

Wnioskodawczynie - E. T. urodziła się (...)/ niesporne/

Decyzją z 3.10.2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał ubezpieczonej emeryturę w wieku obniżonym od 1.09.2008 r. (art. 46 w zw. z art.29 ustawy o emeryturach i rentach z FUS)/decyzja w aktach ZUS/.

Wnioskodawczynie złożyła wniosek o emeryturę powszechną 27.02.2013 r. /okoliczność niesporna/

Decyzją z 19.03.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział przyznał ubezpieczonej emeryturę po osiągnięciu wieku emerytalnego od 8.02.2013 r. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i pomniejszona o kwotę pobranych emerytur w wysokości 75 896,60 zł. Do podstawy obliczenia emerytury przyjęto zwaloryzowaną kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne do miesiąca poprzedzającego miesiąc przyznania emerytury oraz kwotę kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji. Wysokość emerytury ustalona decyzją z 19.03.2013 r. na dzień osiągnięcia wieku emerytalnego tj. 8.02.2013 r. wynosiła 1304,21 zł. Ustalona w ten sposób emerytura została zawieszona jako świadczenie mniej korzystne niż dotychczasowa emerytura wcześniejsza. /decyzja w aktach ZUS k. 29/30/

Decyzją z 19.03.2013 r. po rozpoznaniu wniosku z 27.02.2013 r. przeliczono wnioskodawczynie emeryturę o symbolu E (emeryturę wcześniejszą) od 1.02.2013 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do obliczeni wysokości emerytury przyjęto dotychczasową podstawę jej wymiaru i wskaźnik wysokości podstawy wynoszący 71,20%, okresy składkowe w ilości 35 lat, 11 miesięcy, 13 dni, tj. 431 miesięcy, okresy nieskładkowe w ilości 2 lat, 9 miesięcy, 11 dni, tj. 33 miesięcy. Po zmianie stażu pracy emerytura wnosi od 1.02.2013 r. 1598,54 zł, od 1.03.2013 r. wynosi 1662,48 zł.

(decyzja k. 33/34 akt ZUS)

W dn. 22.01.2014 r. wnioskodawczynie złożyła wniosek o zwiększenie świadczenia z tytułu zatrudnienia na podstawie art. 108 i art. 113 ustawy emerytalnej.

(wniosek k. 41 akt ZUS)

Decyzją z 7.03.2014 r. ZUS przeliczył na podstawie art. 113 ustawy emerytalnej świadczenie z tytułu wcześniejszej emerytury (symbol E) zgodnie z wnioskiem z 22.01.2014 r., przyjmując do obliczenia wysokości emerytury dotychczasową podstawę wymiaru, okresy składkowe w ilości 36 lat, 10 miesięcy, 21 dni, tj. 422 miesięcy, okresy nieskładkowe w ilości 2 lat, 10 miesięcy, 2 dni, tj. 34 miesięcy. Po doliczeniu stażu pracy od 1.01.2013 r. do 31.12.2013 r. kwota emerytury wcześniejszej wynosi 1687,70 zł, po waloryzacji od 1.03.2014 r. wynosi 1714,70 zł

(decyzja k. 47 akt ZUS)

Decyzją z 7.03.2014 r. ZUS przeliczył na podstawie art. 108 ustawy emerytalnej świadczenie z tytułu emerytury powszechnej (symbol (...)) zgodnie z wnioskiem z 22.01.2014 r., wskazując, że emeryturę ustaloną w kwocie 1356,38

zł zwiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie po dniu ponownego ustalenia wysokości emerytury, z uwzględnieniem ich waloryzacji, przez średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wnioskodawczynie w wieku złożenia tego wniosku tj. 22.01.2014 r.

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 4380,85 zł

- średnie dalsze trwanie życia wynosi 246,40 miesięcy

Po ponownym ustaleniu wysokości emerytury wynosi:

$(...),38 + (4380,85/246,40) = 1374,16$ zł

Emerytura powszechna ustalona tą decyzją została zawieszona jako świadczenie mniej korzystne niż emerytura wcześniejsza.

(decyzja k. 47 akt ZUS)

Decyzją z 19.03.2014 r. ZUS po rozpoznaniu wniosku z 19.02.2014 r. ponownie ustalił dla wnioskodawczynie wartość kapitału początkowego na 1.01.1999 r., którego wysokość wyniosła 107712,33 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego ZUS uwzględnił wnioskodawczynie jako okresy nieskładkowe: 2 lata, 7 miesięcy, 16 dni, tj. 31 miesięcy sprawowania opieki nad dzieckiem/dziećmi po ograniczeniu do wymiaru określonego w art. 7 ust. 5 ustawy emerytalnej.

(decyzja k. 63 akt ZUS)

Decyzją z 21.03.2014 r. ZUS przeliczył wnioskodawczynie emeryturę powszechną (błędnie powołując symbol E) zgodnie z wnioskiem z 19.02.2014 r. od 1.02.2014 r., tj. od miesiąca złożenia wniosku. Do obliczenia wysokości emerytury wcześniejszej ZUS przyjął podstawę obliczenia emerytury ustaloną w kwocie 409774,22 zł która ulega pomniejszeniu o kwoty wypłaconego wyrównania tj. o 75896,60 zł. Podstawa obliczenia emerytury ustalona na nowo podlega podzieleniu przez średnie dalsze trwanie życia służące do obliczenia emerytury w decyzji o przyznaniu emerytury tj. przez 254,10 miesięcy. Po korekcie kapitału początkowego kwota skorygowanego kapitału początkowego wynosi 323443,51 zł. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej

$[(...),51 + (...),71] - (...),60 / 254,10 = 131396$ zł.

Po doliczeniu składek i waloryzacji emerytura wcześniejsza od 1.03.2014 r. wynosi 1406,45 zł.

Emerytura ustalona tą decyzją została zawieszona ponieważ jest świadczeniem mniej korzystnym niż emerytura wcześniejsza.

(decyzja k. 65 akt ZUS)

W dn. 3.02.2015 r. wnioskodawczynie złożyła wniosek o zwiększenie jej świadczenia na podstawie art. 108 i art. 113 ustawy emerytalnej.

(wniosek k. 74 akt ZUS)

Decyzją z 24.02.2015 r. ZUS zgodnie z w/w wnioskiem z 3.02.2015 r. przeliczył emeryturę wcześniejszą wnioskodawczynie, symbol E na podstawie art. 113, od 1.02.2015 r., tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek. Obliczenia emerytury wcześniejszej ZUS dokonał przyjmując dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia i dotychczasowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, okresy składkowe w ilości 37 lat, 8 miesięcy, 19 dni, tj. 452 miesięcy, okresy nieskładkowe w ilości 3 lat, 7 dni, tj. 36 miesięcy. Po doliczeniu stażu pracy od 1.01.2014 r. do 31.12.2014 r. kwota emerytury wcześniejszej wyniosła 1739,35 zł, od 1.03.2015 r. po waloryzacji wyniosła 1775,35 zł.

(decyzja k. 77 akt ZUS)

Decyzją z 24.02.2015 r. ZUS zgodnie z w/w wnioskiem z 3.02.2015 r. przeliczył emeryturę powszechną wnioskodawczyni, symbol (...) na podstawie art. 108, od 1.02.2015 r., tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek. Obliczenia emerytury powszechnej ZUS dokonał w ten sposób, że emeryturę ustaloną w kwocie 1406,45 zł zwiększył o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie po dniu ponownego ustalenia wysokości emerytury do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem ich waloryzacji, przez średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wnioskodawczyni w wieku złożenia tego wniosku, tj. w dn. 3.02.2015 r.

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 4546,20 zł

- średnie dalsze trwanie życia wynosi 238,80 miesięcy

Po ponownym ustalenia wysokości emerytury powszechnej wnosi ona

$(...),45 + ((...),20/238,80) = 1425,49$ zł.

Emerytura powszechna ustalona tą decyzją została zawieszona ponieważ jest świadczeniem mniej korzystnym niż emerytura wcześniejsza – nadal była wypłacana emerytura obliczona w myśl art. 53.

(decyzja k. 79 akt ZUS)

W dniu 15.05.2015 r. ubezpieczona złożyła wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, podając symbol świadczenia E, ale uzasadniając go, wniosła o przeliczenie kapitału początkowego zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami.

(wniosek – k. 81)

Decyzją z 19.06.2015 r. ZUS po rozpoznaniu wniosku z 15.05.2015 r. ubezpieczonej przeliczył emeryturę powszechną (błędnie podając symbol E) od 1.05.2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do obliczenia emerytury przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitał początkowy z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanego na koncie miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę. Podstawa obliczenia została pomniejszona o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, które ustalono na dzień osiągnięcia wieku emerytalnego. Po korekcie kapitału początkowego na koncie wnioskodawczyni, która nastąpiła w związku z realizacją zapisów ustawy z 5.03.2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS kwota skorygowanego i zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 331269,62 zł. Po korekcie kapitału początkowego na koncie wysokość emerytury wcześniejszej wynosi $((...),20 + (...),62)/254,10 = 1344,76$ zł. Emerytura wcześniejsza po waloryzacji wynosi od 1.03.2013 r. 1398,55 zł, od 1.03.2014 r. 1389,99 zł, od 1.03.2015 r. 1494,03 zł. Emerytura wnioskodawczyni ustalona tą decyzją została zawieszona ponieważ jest świadczeniem mniej korzystnym niż emerytura wcześniejsza (symbol E).

(decyzja k. 84 akt ZUS)

W dn. 31.12.2015 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o przeliczenie jej emerytury o symbolu E (wcześniejszej) – doliczenie okresów składkowych i nieskładkowych przebytych po przyznaniu świadczenia.

(wniosek k. 86 akt ZUS)

Decyzją z 11.02.2016 r. ZUS przeliczył emeryturę wcześniejszą (symbol E) zgodnie z wnioskiem z 3.12.2015 r., od 1.12.2015 r., tj. od miesiąca złożenia wniosku, przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru emerytury dotychczasową

podstawę wymiaru świadczenia i dotychczasowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, okresy składkowe w ilości 38 lat, 8 miesięcy, 14 dni, tj. 464 miesięcy, nieskładkowe w ilości 3 lat, 13 dni, tj. 36 miesięcy. Po doliczeniu do stażu pracy okresu zatrudnienia od 1.01.2015 r. do 31.12.2015 r. emerytura symbol E wnosi 1800,29 zł. Zakład podał, że ponowne doliczenie stażu pracy może nastąpić po zakończeniu kwartału kalendarzowego tj. po dniu 31.03.2016 r.

(decyzja k. 95 akt ZUS)

W dn. 30.01.2017 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o ponowne ustalenie wysokości jej emerytury o symbolu E (wcześniejszej) - doliczenie okresów składkowych i nieskładkowych przebytych po przyznaniu świadczenia.

(wniosek k. 97 akt ZUS)

Decyzją z 1.02.2017 r. ZUS przeliczył emeryturę wcześniejszą (symbol E) zgodnie z wnioskiem z 30.01.2017 r., od 1.01.2017 r., tj. od miesiąca złożenia wniosku, przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru emerytury dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia i dotychczasowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, okresy składkowe w ilości 39 lat, 8 miesięcy, 14 dni, tj. 476 miesięcy, nieskładkowe w ilości 3 lat, 13 dni, tj. 36 miesięcy. Po doliczeniu do stażu pracy okresu zatrudnienia od 1.01.2016 r. do 26.01.2017 r. emerytura symbol E wnosi 1834,19 zł. Zakład podał, że ponowne doliczenie stażu pracy może nastąpić po zakończeniu kwartału kalendarzowego tj. po dniu 31.03.2017 r.

(decyzja k. 101 akt ZUS)

W dn. 16.01.2018 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o ponowne ustalenie wysokości jej emerytury o symbolu E (wcześniejszej).

(wniosek k. 103 akt ZUS)

Decyzją z 22.01.2018 r. ZUS przeliczył emeryturę powszechną (błędnie podając symbol E) odwołującej zgodnie z jej wnioskiem z 16.01.2018 r., od 1.01.2018 r., tj. od miesiąca złożenia wniosku. Obliczenia emerytury ZUS dokonał w ten sposób, że emeryturę ustaloną w kwocie 1507,62 zł zwiększył o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie po dniu ponownego ustalenia wysokości emerytury do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem ich waloryzacji, przez średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wnioskodawczyni w wieku złożenia tego wniosku, tj. w dn. 16.01.2018 r.

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 10320,40 zł

- średnie dalsze trwanie życia wynosi 219,60 miesięcy

Po ponownym ustalenia wysokości emerytury powszechnej wnosi ona

$(...),62 + ((...),40/219,60) = 1554,62$ zł.

Emerytura ustalona tą decyzją została zawieszona ponieważ jest świadczeniem mniej korzystnym.

Decyzją tą w wysokości świadczenia uwzględniono składki zapisane na indywidualnym koncie wnioskodawczyni do 31.12.2017 r., tj. do miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury. Zakład podał, że w celu uwzględnienia okresu od 27.01.2017 r. do 31.12.2017 r. wnioskodawczyni winna przedłożyć wraz z wnioskiem zaświadczenie wystawione przez zakład pracy potwierdzające to zatrudnienie z zaznaczeniem czy występowała okres niezdolności do pracy, zasiłku chorobowego, urlopu bezpłatnego oraz czy zostały odprowadzone składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, w terminie 1 miesiąca.

(decyzja k. 104 akt ZUS)

W dn. 13.02.2018 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o ponowne ustalenie wysokości jej emerytury o symbolu E (wcześniejszej), poprzez ponowne obliczenie świadczenia z uwzględnieniem składek zapisanych na koncie oraz doliczenie okresów składkowych i nieskładkowych.

(wniosek k. 108 akt ZUS)

Decyzją z 28.02.2018 r. ZUS przeliczył, na podstawie art. 113 ustawy emerytalnej, emeryturę wcześniejszą (symbol E) odwołującej zgodnie z jej wnioskiem z 13.02.2018 r., od 1.02.2018 r., tj. od miesiąca złożenia wniosku, przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru emerytury dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia i dotychczasowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, okresy składkowe w ilości 40 lat, 8 miesięcy, 14 dni, tj. 488 miesięcy, nieskładkowe w ilości 3 lat, 13 dni, tj. 36 miesięcy. Po doliczeniu do stażu pracy okresu zatrudnienia od 27.01.2017 r. do 31.12.2017 r. emerytura symbol E wnosi 1871,73 zł, po waloryzacji od 1.03.2018 r. wynosi 1927,51 zł. Zakład podał, że ponowne doliczenie stażu pracy może nastąpić po zakończeniu kwartału kalendarzowego tj. po dniu 31.03.2018 r.

Jednocześnie ZUS pouczył wnioskodawczynię, że przeliczenie wysokości emerytury powszechnej na podstawie art. 108 ustawy emerytalnej następuje wyłącznie na wniosek świadczeniobiorcy zgłoszony nie wcześniej niż po upływie roku kalendarzowego lub po ustaniu ubezpieczeń emerytalnych i rentowych.

(decyzja k. 109 akt ZUS)

W dn. 7.01.2019 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o ponowne ustalenie wysokości jej emerytury o symbolu E (wcześniejszej) – poprzez doliczenie okresów składkowych i nieskładkowych.

(wniosek k. 111 akt ZUS)

Decyzją z 25.01.2019 r. ZUS przeliczył, na podstawie art. 113 ustawy emerytalnej, emeryturę wcześniejszą (symbol E) odwołującej zgodnie z jej wnioskiem z 7.01.2019 r., od 1.01.2019 r., tj. od miesiąca złożenia wniosku, przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru emerytury dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia i dotychczasowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, okresy składkowe w ilości 41 lat, 8 miesięcy, 14 dni, tj. 500 miesięcy, nieskładkowe w ilości 3 lat, 15 dni, tj. 36 miesięcy. Po doliczeniu do stażu pracy okresu zatrudnienia od 1.01.2018 r. do 31.12.2018 r. emerytura symbol E wnosi 1955,76 zł, po waloryzacji od 1.03.2018 r. wynosi 1927,51 zł. Zakład podał, że ponowne doliczenie stażu pracy może nastąpić po zakończeniu kwartału kalendarzowego tj. po dniu 31.03.2019 r.

(decyzja k. 116 akt ZUS)

Wyrokiem z 6.03.2019 r. wydanym w sprawie sygn. akt P 20/16 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 25 ust. 1 b ustawy z dnia 17 12 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 poz. 39) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r. w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w r. kobiet które przed 01 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

(wyrok TK z 6.03.2019 r., P 20/16 - okoliczność notoryjna)

Wyrok ten został ogłoszony w dniu 21.03.2019 r. Termin na wniesienie skargi o wznowienie postępowania w związku z w/w wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego upływał zatem w dniu 23.04.2019 r. (okoliczności notoryjne)

W dniu 28.03.2019 roku wnioskodawczyni złożyła wniosek o ponowne obliczenie świadczenia emerytalnego, z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6.03.2019 r.

(wniosek w aktach ZUS)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. postanowieniem z 18.04.2019 r. wznowił postępowanie w sprawie zakończonej decyzją z 19.03.2013 r. dotyczącą E. T. na podstawie art. 149 KPA z uwagi na orzeczenie przez Trybunał

Konstytucyjny niezgodności z Konstytucją art. 25 ust 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych .

(postanowienie w aktach ZUS)

Decyzją z 18.04.2019 r. ZUS odmówił uchylenia decyzji z 19.03.2013 r. i stwierdził jej wydanie z naruszeniem prawa. W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z art. 146 §1 KPA uchylenie decyzji z powodu orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją na podstawie którego została wydana decyzja nie może nastąpić jeżeli od doręczenia decyzji upłynęło pięć lat. W takim przypadku, zgodnie z art. 151 § 2 KPA organ administracji publicznej ogranicza się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa. Uchylenie decyzji z nie jest możliwe z uwagi na upływ 5 lat od jej doręczenia.

(decyzja w aktach ZUS)

Na skutek odwołania od w/w decyzji z 18.04.2019 r., Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z 29.10.2019 r., sygn. VIII U 1408/19, zmienił zaskarżoną decyzję tylko w ten sposób ,że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. do przeliczenia emerytury wnioskodawczyni E. T., przyznanej decyzją z dnia 19 marca 2013 roku bez pomniejszania jej wysokości o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur przyznanych przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, od dnia 1 marca 2016 roku.

(okoliczność znana Sądowi z urzędu– dane w systemie Sędzia 2)

Postępowanie sądowe wszczęte na skutek odwołania wnioskodawczyni od ww. decyzji prowadzone w sprawie VIII U 1408/19 a następnie w postępowaniu apelacyjnym w sprawie III AUa 1658/19 uległo umorzeniu z mocy prawa na podstawie art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U 2020 .1222) z dniem wydania przez organ rentowy zaskarżonej decyzji z dnia 12 stycznia 2021 r.

(okoliczności niesporne, znane Sądowi z urzędu – dane w systemie Sędzia 2)

Po rozpatrzeniu składanych przez E. T. w/w wniosków o ponowne wyliczenie emerytury przy uwzględnieniu wyroku TK:

1. kwota emerytury wcześniejszej na 1.01.2014 r. wynosiła 1687,70 zł i była świadczeniem korzystniejszym w okresie od 1.01.2014 r. do 31.01.2014 r. od kwoty emerytury powszechnej, która wynosiła na 1.01.2014 r. 1684,79 zł,
2. kwota emerytury powszechnej na 1.02.2014 r. wynosiła 1694,94 zł i byłaby świadczeniem korzystniejszym w okresie od 1.02.2014 r. do 31.12.2016 r. od kwoty emerytury wcześniejszej, która wynosiła na 1.02.2014 r. 1687,70 zł,
3. kwota emerytury wcześniejszej na 1.01.2017 r. wynosiła 1834,19 zł i była świadczeniem korzystniejszym w okresie od 1.01.2017 r. do 31.12.2017 r. od kwoty emerytury powszechnej, która wynosiła na 1.01.2017 r. 1813,98 zł,
4. kwota emerytury powszechnej na 1.01.2018 r. wynosiła 1870,98 zł i byłaby świadczeniem korzystniejszym w okresie od 1.01.2018 r. do 31.01.2018 r. od kwoty emerytury wcześniejszej, która wynosiła na 1.01.2018 r. 1844,19 zł,
5. kwota emerytury wcześniejszej na 1.02.2018 r. wynosiła 1871,73 zł i jest świadczeniem korzystniejszym w okresie od 1.02.2018 r. od kwoty emerytury powszechnej, która wynosiła na 1.02.2018 r. 1870,98 zł.

(decyzje w aktach ZUS, obliczenia ZUS k. 7)

Zaskarżoną decyzją z 12.01.2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ustalił z urzędu ponownie wysokość emerytury przyznanej na podstawie art. 24 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, E. T. od 8.02.2013 r. uwzględniając treść art. 194i oraz art. 194j ww. ustawy i za okres od 8.02.2013 r. do 31.12.2013 r., od 1.02.2014 r. do 31.12.2016 r. oraz od 1.01.2018 r. do 31.01.2018 r. ZUS wypłacił wyrównanie. Podstawa obliczenia emerytury nie podlegała pomniejszeniu o kwoty pobranych wcześniejszych emerytur. Do obliczenia wysokości emerytury

powszechnej ustalonej w decyzji z 12.01.2021 r., w wyniku ponownego jej ustalenia na podstawie art. 194j ustawy emerytalnej ZUS przyjął:

- kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługiwałaby wypłata emerytury w wysokości 86 330,71 zł,

- kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 320 964,52 zł,

- średnie dalsze trwanie życia przyjęte w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury z 19.03.2013 r. - 254,10 miesięcy

oraz uwzględniając wszystkie zmiany w wysokości świadczenia, które miały miejsce od dnia jej przyznania do dnia 31.12.2020 r. - zmiany wynikające z waloryzacji emerytury oraz zmiany wynikające z rozpatrzenia zgłoszonych przez wnioskodawczynię wniosków.

Wysokość emerytury ustalona decyzją z 12.01.2021 r. na dzień osiągnięcia przez ubezpieczoną wieku emerytalnego, tj. na dzień 8.02.2013 r. wynosiłaby 1602,89 zł. Emerytura w tej wysokości jest świadczeniem korzystniejszym w okresie od 8.02.2013 r. do 31.12.2013 r. od dotychczas pobieranej emerytury wcześniejszej, która na 8.02.2013 r. wynosiła 1598,54 zł. Wysokość emerytury powszechnej (o symbolu (...)) od 1.0.2021 r. wynosi 2067,82 zł. Wysokość emerytury wcześniejszej (o symbolu E) wynosi 2097,88 zł.

(decyzja k. 124 akt ZUS)

Razem ze świadczeniem za luty 2021 r. wypłacono wnioskodawczyni wyrównanie za okres od 8.02.2013 r. do 31.12.2013 r., od 1.02.2014 r. do 31.12.2016 r. oraz od 1.01.2018 r. do 31.01.2018 r., ponieważ w tych okresach emerytura powszechna (symbol (...)) jest dla wnioskodawczyni świadczeniem korzystniejszym. (okoliczność niesporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie niekwestionowanych przez żadną ze stron co do autentyczności dokumentów zalegających w aktach ZUS-owskich, uznając, że brak podstaw do ich kwestionowania przez Sąd z urzędu.

Sąd na podstawie art. 235(2)§1 pkt 5 k.p.c. pominął wniosek odwołującej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania, gdyż materiał dowodowy jest kompletny i wystarczający do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, zwłaszcza, że wnioskodawczyni nie sformułowała żadnych konkretnych merytorycznych zarzutów co do spornej decyzji z 12.01.2021 r. natomiast ZUS starannie odniósł się do wszystkich kwestii, które budziły wątpliwości wnioskodawczyni, zarówno na rozprawach, jak i w złożonych w toku postępowania przez pozwanego pismach procesowych, w których Zakład w szczególności wyjaśnił na jakich zasadach następuje przeliczenie emerytury powszechnej i emerytury wcześniejszej i dlaczego w związku z tym po 2017 r. zgodnie ze składanymi wnioskami przez skarżącą ponowne obliczenie dotyczyło tylko emerytury wcześniejszej, a także dlaczego wyrównanie przyznane w decyzji z 12.01.2021 r. przysługiwało tylko za okresy, gdy emerytura powszechna okazała się bardziej korzystnym świadczeniem niż emerytura wcześniejsza, a także wskazując, że okres sprawowania opieki na dzieckiem do lat 3 została wnioskodawczyni doliczony do okresów nieskładkowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni jest nieuzasadnione i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 26 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2021 r., poz. 291 ze zm. - zwanej dalej także ustawą emerytalną) emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25, przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183. W myśl ust. 2 i 3 niniejszego przepisu wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża

się w ukończonych latach i miesiącach. Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach.

Ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn (art. 24 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Stosownie do art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Zgodnie z art. 25 ust. 1 b ustawy emerytalnej, jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę częściową lub emeryturę na podstawie przepisów art. 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2019 r. poz. 2215 oraz z 2021 r. poz. 4), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Kwestie równego traktowania kobiet urodzonych (...) w świetle zasad przeliczenia ich emerytur w wieku powszechnym była przedmiotem rozpoznania Trybunału Konstytucyjnego w sprawie P 20/16 zakończonej wyrokiem z 6.03.2019 r. Stosownie do treści tego wyroku art. 25 ust. 1 b ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 poz. 39) w brzmieniu obowiązującym do 30.09.2017 r. w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1.01.2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (OTK-A 2019/11). Wnioskodawczyni niewątpliwie ma taką świadomość, skoro sama domagając się wznowienia postępowania zakończonego prawomocną decyzją przed ZUS z 19.03.2013 r., powoływała się na to właśnie orzeczenie TK. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że wnioskodawczyni została nierówno potraktowana w zakresie prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego. Wręcz przeciwnie, art. 194j ustawy emerytalnej, wprowadził dla ubezpieczonych z rocznika 1953 wyjątek, w stosunku dla pozostałych ubezpieczonych, w postaci korzystniejszej regulacji, polegającej na wyeliminowaniu przy ustalaniu wysokości emerytury art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej.

Sąd zważył, że w dniu 10.07.2020 r. weszła w życie ustawa z 19.06.2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. poz. 1222; dalej także jako ustawa zmieniająca). Ustawa ta dostosowała przepisy do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019 r., P 20/16, wprowadzając możliwość obliczenia wysokości emerytury powszechnej bez pomniejszania podstawy jej obliczenia. Ustawa zmieniająca w art. 1 dodała do ustawy emerytalnej art. 194i i art. 194j.

Zgodnie z art. 194i ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 291) do ustalenia podstawy obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ubezpieczonego urodzonego w (...) r., nie stosuje się przepisu art. 25 ust. 1 b, jeżeli wniosek o przyznanie tej emerytury zgłosi w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z 19.06.2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. poz. 1222), pod warunkiem, że prawo do emerytury przed osiągnięciem wieku emerytalnego ma ustalone na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1.01.2013 r.

Natomiast zgodnie z art. 194j ust. 1 ustawy emerytalnej, kwotę emerytury przyznanej na podstawie art. 24 ubezpieczonemu urodzonemu w (...) r., który wcześniej pobierał emeryturę wymienioną w art. 25 ust. 1b na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 r., ustala się ponownie od podstawy ustalonej z zastosowaniem art. 194i. Przeliczeniu podlega podstawa obliczenia emerytury przyjęta w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury (art. 194j ust. 2 ustawy emerytalnej). Do ustalenia nowej kwoty emerytury przyjmuje się średnie dalsze trwanie życia przyjęte w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury, a następnie uwzględnia się kolejne zmiany wysokości świadczenia (art. 194j ust. 3 ustawy emerytalnej). Emerytura w ponownie ustalonej wysokości przysługuje od dnia, od którego podjęto

wypłatę emerytury przyznanej na podstawie art. 24, a w przypadku gdy prawo do tej emerytury było zawieszona - od dnia, od którego mogłaby być podjęta jej wypłata (art. 194j ust. 4 ustawy emerytalnej). Jeżeli ponownie ustalona wysokość emerytury przyznanej na podstawie art. 24 jest wyższa od wypłacanej dotychczas, emerytowi wypłaca się wyrównanie. Kwotę wyrównania stanowi różnica między sumą kwot emerytur, jakie przysługiwałyby w okresie od dnia, o którym mowa w ust. 4, do dnia wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, z uwzględnieniem ich waloryzacji, a sumą kwot wypłaconych w tym okresie (art. 194j ust. 5 ustawy emerytalnej).

Należy przypomnieć, że wnioskodawczyni złożyła wniosek o przyznanie prawa do emerytury powszechnej w dn. 27.02.2013 r. Wniosek ten nie został cofnięty przed uprawomocnieniem decyzji o przyznaniu emerytury powszechnej decyzją z 19.03.2013 r., a zatem, wywołał on nieodwracalne skutki prawne.

Ponadto, należy podkreślić, że przepis art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej nie został usunięty z porządku prawnego wobec wszystkich ubezpieczonych, a jedynie wobec osób z rocznika 1953. Do pozostałych ubezpieczonych ma on nadal zastosowanie.

Odwołująca po raz pierwszy uzyskała prawo do emerytury wcześniejszej na mocy decyzji z 3.10.2008 r. Następnie w wyniku decyzji z 19.03.2013 r. nabyła prawo do emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego od dnia 8.02.2013 r. Świadczenie to zostało wyliczone w oparciu o art. 26 ustawy emerytalnej.

Wstępnie należy zwrócić uwagę na to, że możliwość przyznania emerytury po emeryturze istnieje tylko w sytuacji, gdy po przyznaniu świadczenia po raz pierwszy, wnioskodawca w dalszym ciągu spełnia przesłanki do przyznania mu emerytury w oparciu o inny przepis.

Ubezpieczona, jak wynika ze stanu faktycznego niniejszej sprawie, taką możliwość już wykorzystwała, gdy decyzją z 3.10.2008 r. zostało jej przyznane od 1.09.2008 r. prawo do wcześniejszej emerytury, a następnie decyzją z dnia 19.03.2013 r. prawo do emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego. Nie ma już zatem możliwości przyznania odwołującej innej emerytury.

Sąd Okręgowy zważył także, że zarówno w doktrynie, jak i judykaturze podkreśla się odrębność instytucji nabycia prawa do świadczenia od jego wypłaty. Wskazać należy, że zgodnie z art. 100 ustawy emerytalnej, prawo do świadczeń określonych w tej ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Sąd Okręgowy podziela jednocześnie w całości pogląd Sąd Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrażony w postanowieniu z 21.10.2020 r., I UK 377/19 (LEX nr 3093801), zgodnie z którym rozpoznanie wniosku o ustalenie prawa do emerytury wymaga - o ile przepisy prawa nie stanowią inaczej - potwierdzenia tego prawa oraz jego wysokości według stanu prawnego obowiązującego w dniu złożenia wniosku. Oznacza to, że wniosek rozpatrywany jest na podstawie obowiązujących w chwili jego złożenia przepisów dotyczących sposobu wyliczenia emerytury. W tych okolicznościach zastosowanie art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z FUS do tych emerytów, którzy osiągnęli powszechny wiek emerytalny i wniosek o emeryturę z tego tytułu złożyli w nowym stanie prawnym, po wejściu w życie niekorzystnego sposobu wyliczania emerytury, nie budzi wątpliwości konstytucyjnych i jest uzasadnione obowiązującą w prawie ubezpieczeń społecznych zasadą realizacji prawa do emerytury według przepisów obowiązujących w dniu złożenia wniosku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2019 r., II UK 603/17, LEX nr 2634177).

W przypadku ubezpieczonej, realizacja przesłanek warunkujących prawo do emerytury powszechnej z art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nastąpiła z dniem 8.02.2013 r., a więc wraz z osiągnięciem przez ubezpieczoną powszechnego wieku emerytalnego.

Po przyznaniu prawa do emerytury możliwe jest - o ile zostaną spełnione przesłanki określone w przepisach - ponowne ustalenie wysokości emerytury.

W dokonanej zaskarżoną decyzją z 12.01.2021 r., przeliczeniu świadczenia wnioskodawczynie, nie sposób dopatrzeć się jakichkolwiek nieprawidłowości, skoro ZUS, zgodnie z art. 194j ustawy emerytalnej, z urzędu ponownie ustalił odwołującej wysokość emerytury powszechnej od 8.02.2013 r. tj. od dnia, od którego podjęta byłaby wypłata świadczenia. Podkreślić należy, że wysokość tej emerytury nie jest ustalana na nowo, na datę wydania zaskarżonej aktualnie decyzji z 12.01.2021 r., ale jest przeliczana z zastosowaniem art. 194j ustawy emerytalnej. Przeliczeniu podlega zatem podstawa obliczenia emerytury przyjęta w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury z 19.03.2013 r. stanowiąca sumę: kwoty składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynoszącą 86 330,71 zł i kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego wynoszącego 320964,52 zł. Tak ustalona podstawa obliczenia emerytury nie została już pomniejszona w zaskarżonej decyzji z 12.01.2021 r. o sumę kwot pobranych emerytur. Do ustalenia nowej wysokości kwoty emerytury Zakład prawidłowo przyjął na dzień 8.02.2013 r. średnie dalsze trwanie życia przyjęte w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury z 19.03.2013 r., które w przypadku wnioskodawczynie wynosi 254,10 miesięcy, a następnie uwzględnił kolejne zmiany wysokości świadczenia, a także zmiany wynikające z rozpoznania jej wniosków jakie zgłaszała do 31.12.2020 r. Emerytura w ponownie ustalonej wysokości przysługuje wnioskodawczynie od dnia, od którego mogłaby być podjęta wypłata emerytury - czyli od 8.02.2013 r. (art. 194j ust. 4 ustawy emerytalnej) i wyniosła 1602,89 zł. W taki właśnie, prawidłowy, sposób ZUS, z urzędu, ustalił ponownie wysokość emerytury wnioskodawczynie. Emerytura ustalona na dzień 8.02.2013 r. okazała się świadczeniem korzystniejszym od dotychczas pobieranej emerytury w okresie od 8.02.2013 r. do 31.12.2013 r., która na dzień 8.02.2013 r. wynosiła 1598,54 zł.

Analiza akt emerytalnych wnioskodawczynie i poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych w sprawie nie pozostawia przy tym żadnych wątpliwości Sądu, że pozwany prawidłowo zaliczył do okresu nieskładkowego okres urlopu wychowawczego zgodnie z art. 7 pkt 5 ustawy emerytalnej, który stanowi, że przypadające przed dniem nabycia prawa do emerytury lub renty okresy urlopu wychowawczego, urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie przepisów w sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących opiekujących się małymi dziećmi, innych udzielonych w tym celu urlopów bezpłatnych oraz okresy niewykonywania pracy - z powodu opieki nad dzieckiem: a) w wieku do lat 4 - w granicach do 3 lat na każde dziecko oraz łącznie - bez względu na liczbę dzieci - do 6 lat, b) na które ze względu na jego stan fizyczny, psychiczny lub psychofizyczny przysługuje zasiłek pielęgnacyjny - dodatkowo w granicach do 3 lat na każde dziecko.

Odnosząc się do zarzutów ubezpieczonej dotyczących przeliczenia jej emerytury Sąd zważył, że wnioskodawczynie zdaje się do końca rozróżniać, że zgodnie z ustawą emerytalną obowiązują odmiennie zasady dotycząc przeliczenia emerytury wcześniejszej (symbol E) i emerytury z wieku powszechnego (symbol (...)). W przypadku przeliczenia emerytury wcześniejszej zastosowanie ma art. 113 ustawy emerytalnej, natomiast w przypadku emerytury powszechnej zastosowanie do przeliczenia tego świadczenia zastosowanie ma art. 108 ustawy emerytalnej.

Zgodnie art. 108 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jeżeli po dniu, od którego przyznano emeryturę określoną w art. 24 lub 24a, emeryt podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, wysokość świadczenia ulega ponownemu ustaleniu w sposób określony w ust. 2.

W ust. 2 art. 108 cyt. ustawy postanowiono, że emerytury obliczone według zasad określonych w art. 26 powiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, o której mowa w art. 24 i 24a, i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ust. 4 i 5.

Zgodnie z ust. 2a art. 108 w/w ustawy złożenie przez członka otwartego funduszu emerytalnego wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury, o której mowa w art. 24 lub art. 24a, oznacza jednocześnie złożenie wniosku o ponowne ustalenie wysokości okresowej emerytury kapitałowej w trybie art. 25 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych.

W ust. 3 art. 108 w/w ustawy postanowiono, że ponowne ustalenie wysokości emerytury następuje na wniosek zgłoszony nie wcześniej niż po upływie roku kalendarzowego lub po ustaniu ubezpieczeń emerytalnego i rentowych.

Zgodnie z ust. 4 tego artykułu podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek zaewidencjonowanych od miesiąca, od którego została podjęta wypłata emerytury po raz pierwszy, do miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury.

W ust. 5 art. 108 w/w ustawy, postanowiono, że przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do kolejnych wniosków o ustalenie emerytury w nowej wysokości.

Z powyższego wynika, że przeliczenie w trybie art. 108 ustawy emerytalnej dotyczy tylko tzw. emerytury powszechnej, przy czym podkreślić należy, że przeliczenie emerytury w trybie art. 108 ww. ustawy następuje wyłącznie na wniosek emeryta zgłoszony nie wcześniej niż po upływie roku kalendarzowego lub po ustaniu ubezpieczeń emerytalnego i rentowych.

Jednocześnie nie ulega wątpliwości, że ubezpieczona była prawidłowo pouczana w decyzjach, że przeliczenie jej emerytury powszechnej w trybie art. 108 ww. ustawy następuje wyłącznie na wniosek zgłoszony nie wcześniej niż po upływie roku kalendarzowego lub po ustaniu ubezpieczeń emerytalnego i rentowych.

Zgodnie zaś z art. 113 w/w ustawy, który dotyczy ponownego przeliczenia emerytury wcześniejszej, ponowne ustalenie wysokości emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, poprzez doliczenie nieuwzględnionych dotychczas w wymiarze świadczenia okresów składkowych lub nieskładkowych, następuje na wniosek zgłoszony nie wcześniej niż po zakończeniu kwartału kalendarzowego, jeżeli emeryt lub rencista pozostaje w ubezpieczeniu, chyba że w kwartale kalendarzowym ustało ubezpieczenie.

Odwołująca przy swoim piśmie z dnia 16.07.2021 r. złożyła kilka decyzji, z których część dotyczyła przeliczenia w trybie art. 113, a część dotyczyła przeliczenia w trybie art. 108 ustawy emerytalnej.

Analiza zawartości akt ZUS-owskich wskazuje, że po 31.12.2017 r. wnioskodawczyni nie składała wniosków o przeliczenie jej emerytury powszechnej w trybie art. 108 ustawy emerytalnej, zaś po rozpoznaniu składanych od 2014 r. przez E. T. wniosków o ponowne wyliczenie emerytury ZUS prawidłowo przeliczył jej świadczenia emerytalne, zgodnie z którymi przy uwzględnieniu wyroku TK:

1. kwota emerytury wcześniejszej na dzień 1.01.2014 r. wynosiła 1687,70 zł i była świadczeniem korzystniejszym w okresie od 1.01.2014 r. do 31.01.2014 r. od kwoty emerytury powszechnej, która wynosiła na 1.01.2014 r. 1684,79 zł ,
2. kwota emerytury powszechnej na dzień 1.02.2014 r. wynosiła 1694,94 zł i byłaby świadczeniem korzystniejszym w okresie od 1.02.2014 r. do 31.12.2016 r. od kwoty emerytury wcześniejszej, która wynosiła na 1.02.2014 r. 1687,70 zł,
3. kwota emerytury wcześniejszej na dzień 1.01.2017 r. wynosiła 1834,19 zł i była świadczeniem korzystniejszym w okresie od 1.01.2017 r. do 31.12.2017 r. od kwoty emerytury powszechnej, która wynosiła na dzień 1.01.2017 r. 1813,98 zł,
4. kwota emerytury powszechnej na dzień 1.01.2018 r. wynosiła 1870,98 zł i byłaby świadczeniem korzystniejszym w okresie od 1.01.2018 r. do 31.01.2018 r. od kwoty emerytury wcześniejszej, która wynosiła na 1.01.2018 r. 1844,19 zł,
5. kwota emerytury wcześniejszej na dzień 1.02.2018 r. wynosiła 1871,73 zł i jest świadczeniem korzystniejszym w okresie od 1.02.2018 r. od kwoty emerytury powszechnej, która wynosiła na 1.02.2018 r. 1870,98 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd zważył, że pozwany ZUS prawidłowo na podstawie zaskarżonej decyzji z 12.01.2021 r. wypłacił wnioskodawczyni wyrównanie za okres od 8.02.2013 r. do 31.12.2013 r., od 1.02.2014 r. do 31.12.2016 r. oraz od 1.01.2018 r. do 31.01.2018 r., ponieważ w tych tylko okresach emerytura powszechna wnioskodawczyni była świadczeniem korzystniejszym, niż pobierana emerytura wcześniejsza.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.